

σιδηρωτών, γυριστά κολλάρα (τά διπλούμενα) Ἀθῆν. Συνών. διπλ. 4) Ἐπὶ ἐνδυμάτων, ὁ ἀνεστραμμένος Ζάκ. Πόντ. (Τραπ.) Χίος κ.ά.: Τὸ σουρτοῦκο μ' γυριστὸν ἐν' (σουρτοῦκο = ἀνδρικός ἐπενδύτης) Τραπ. Πβ. γυρισμέ- νος. β) Εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν γεωργῶν, τὸ δεύτερον σκά- ψιμον ἀγροῦ, δι' οὗ ἀναστρέφεται τὸ ἔδαφος Πελοπν. (Ἡλ.): Γυριστὸ σκάψιμο. 5) Ὁ ἐπανελθὼν δημοσίᾳ εἰς τὸ πάτριον χριστιανικὸν θρήσκευμα, τὸ ὁποῖον εἶχε προηγουμένως ἀπαρνηθῆ γενόμενος Μουσουλμάνος Πόντ. (Ἰφ. Τραπ. κ.ά.) Συνών. κλωστός. 6) Ὁ κύκλιος χορὸς Λυκ. (Λι- βύσσ.) Σύμ. — Λεξ. Ἡπίτ. Συνών. γυροῖς, Σαμιακός, χορὸς τῆς μουχοῦρας. 7) Θηλ., ἡ ἀτρακτος, ὡς περιστρεφόμενη Κύπρ. 8) Ἡ ἀνέμη Λεξ. Δημητρ.: Βάλ' τὸ γνέμα 'ς τὴ γυριστή. 9) Ἡ στρογγύλη αὐλὴ τῆς μάνδρας ζῶων Χάλκ. 10) Τὸ γλύκισμα λοκουμαῖς εἰς σχῆμα κυκλικὸν Κάλυμν.: Τ' αἱ Νδιρζᾶ θὰ κάμωμε 'γυριστές (τ' αἱ Νδιρζᾶ = τοῦ ἀγίου Ἀνδρέου). Ἡ νύφ-φῃ δὴν-ρεῖ τῆς πετθερᾶς τσαὶ 'γυριστές. 11) Οὐδ., πρόχειρον θολοειδὲς κτί- σμα χρησιμεῦον ὡς καταφύγιον τῶν ποιμένων Λεξ. Δη- μητρ. 12) Παιδιὰ κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ παίζοντες παῖδες, ρίπτοντες πρὸς τὰ ἄνω πέντε λιθάρια, ἀναστρέφουν ἀμέσως τὴν παλάμην διὰ νὰ κρατήσουν αὐτὰ καταπίπτοντα Κεφαλλ. 13) Παιδιὰ κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ παῖδες μοιράζονται εἰς δύο ἰσαριθμοὺς ομάδας καὶ φέρουν ἐναλλάξ ἐπὶ τῶν ὤμων οἱ μὲν τοὺς ἀντιστοίχους ὅσον χρόνον διαρκεῖ ὁ στερεοτύπως ἐπαναλαμβανόμενος διάλογος Στερελλ. (Σιβ.) 14) Ὁ χαρταετός Ἰων. (Κρήν.) Συνών. ἀετός 7, ἡ λῆος, μπα- καλιάρος, πετάσι, πεταχτό, χωνί. 15) Κα- τὰ πληθ., ἀνδρικά καὶ γυναικεῖα ὑποδήματα τὰ ὁποῖα ἐ- φαρμόζονται ἐπὶ τοῦ καλαποδίου, καθ' ὃν χρόνον κατασκευά- ζονται, μετὰ τὴν ἀνάστροφον ὅψιν, καὶ εἶτα μεταστρέφονται εἰς τὴν καλὴν Τῆλ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γυριστὸ Πελοπν. (Ξηροκ.) Γυριστὴ Μάντρα Κρήτ. (Ἀξ.)

γυριστράκι τό, ἐνιαχ. 'γυριστράκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ θηλ. γυρίστρα τοῦ οὗς. γυριστῆς κατὰ τύπ. ὑποκορ.

Ὁ ἀσκόπως καὶ διαρκῶς περιφερόμενος εἰς τὰς ὁδοὺς ἐνθ' ἄν.: Καλῶς τό 'γυριστράκι μου! Μουρέ, μὰ ὅλη μέρα θὰ 'υρῖζης μέσ' 'ς τίς ῥύμνες; Ἀπύρανθ. Πβ. γυρι- στῆς 2.

γυριστροκαντούνης ὁ, Ἀθῆν. Πειρ. κ.ά.

Ἐκ τῶν οὗς. γυριστῆς, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γυρί- στρης, καὶ καντούνη.

Ὁ περιφερόμενος ἀσκόπως, ὁ παρακάμπτων τὰς γωνίας τῶν ὁδῶν ἐνθ' ἄν.: Δὲν ἔρχεται καὶ μιὰ φορὰ νωρὶς νὰ κοιμηθῇ ὁ γυριστροκαντούνης. Παντρεύτηκε, γιατί' ἦταν γυριστροκαντούνα. Ἀπὸ μάννα καὶ πατέρα γυριστροκαν- τούνηδες, τί παιδιὰ θέλεις νὰ 'βγοῦν; Συνών. βλ. εἰς λ. γυριστῆς 2.

γυρνεμός ὁ, ἐνιαχ. γυρνεμός Μ. Λελέκ., Ἐπιδόρπ., 1, 115.

Ἐκ τοῦ ρ. γυρνῶ, διὰ τὸ ὅπ. βλ. γυρίζω. Ὁ τύπ. γυρνεμός κατὰ προληπτ. μετάθ. τοῦ ρ.

Ὁ γυρισμός, ἡ ἐπιστροφή ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Μὰ σ' ἀρέσει καὶ δὲ σ' ἀρέσει, | ποτὲ γυρνεμός δὲν ἔχει Μ. Λελέκ., Ἐπιδόρπ., 1, 115.

γυρνοθύρα ἡ, ἐνιαχ. γυρνοθύρα Θεσσ. (Τσαγκαρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γυρνῶ, διὰ τὸ ὅπ. βλ. γυρίζω, καὶ τοῦ οὗς. θύρα.

Ἡ γυνὴ ἡ φυγόπονος, ἡ περιφερομένη τὰς διαφόρους οἰκίας πρὸς συζήτησιν ἐνθ' ἄν.: Εἶμι μιὰ γυρνοθύρα! Δέ 'νι χουράει τοῦ σπῖτ' τ'ς Τσαγκαρ. Συνών. γυρνοροῦ- γα 1, μπολοθοῦρα, πορτογούρα.

γυρνορούγα ἡ, ἐνιαχ. γυρνορούγα Εὔβ. (Ἀγία Ἄνν. Ἀκρ. Ψαχν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γυρνῶ, διὰ τὸ ὅπ. βλ. γυρίζω, καὶ τοῦ οὗς. ρούγα.

1) Ἡ γυνὴ ἡ φυγόπονος ἡ ὁποία γυρίζει συνεχῶς εἰς τὰς ὁδοὺς Εὔβ. (Ἀγία Ἄνν.) Συνών. εἰς λ. γυρνοθοῦρα.

2) Ἡ ἐλευθερίων ἡθῶν γυνὴ Εὔβ. (Ἀγία Ἄνν. Ἀκρ. Ψαχν.)

γῦρο ἐπίρρ. κοιν. γῦρου πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. γύρου πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων. γῦρον Λυκ. (Λιβύσσ.) ζῦρο Φολέγ. ζῦρου Λέσβ. ὕρου Κάλυμν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γιούρο Ἀθῆν. (παλαιότ.) Αἴγιν. Εὔβ. (Κουρ. Κύμ.) Μέγαρ. Πελοπν. (Γελίν. Λιγούρ.) Τσακων. (Χαβουτσ.) γιούρου Ἀθῆν. (παλαιότ.) Εὔβ. (Κουρ. Ὀρ.) Πόντ. (Οἶν.) ὀγύρου Κρήτ. (Βιάνν.) γυροῦ Κρήτ. (Χαν.) γιουροῦ Κρήτ. (Σφακ.)

Ἐκ τῆς αἰτιατ. τοῦ οὗς. γυροῖς λαβούσης ἐπιρρηματι- κὴν χροιάν διὰ τῶν φρ. πᾶω γυρο, φέρνω γυρο. Κατὰ τὸν Γ. Ψυχάρ. (Ρόδ. καὶ μῆλα, 1, 163) ὡς προσερχόμενον ἐκ τῆς δοτ. τοῦ οὗς. γυροῖς - γύρω > γύρω καὶ κατὰ τὰ εἰς -ω ἐπίρρ. ἐπᾶνω κ.ά. Τὴν γραφὴν γυρο, προσε- ρχομένην ἐκ τῆς αἰτιατ. τοῦ οὗς. γυροῖς, δέχεται ὁ Γ. Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 29 (1917), 224, Ἐπετ. Φιλολ. Σχολ. Θεσσαλον. 1 (1927), 20. Οἱ νοτιοελλαδικοὶ τύπ. εἰς -ο ν καθὼς καὶ ὁ Ποντιακὸς προέρχονται ἐκ τῆς γεν. γύρου ὡς τὸ ἐπίρρ. αὐτοῦ. Βλ. Γ. Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 29 (1917), 204.

1) Πέριξ, κύκλω, περιφερικῶς. Συνήθως ἀναδιπλούμενον πρὸς ἐπίτασιν κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: Γῦ- ρο ἀπὸ τὸ χωριὸ ἔχει πολλὰ δέντρα. Φέρνει βόλτες γῦρο ἀπὸ τὸ σπῖτι. Κάθισαν ὅλοι γῦρο ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ ἄρχισαν τὸ φαγοπότι. Κοίταξε γῦρο, μὴν ἔρχεται κανένας κοιν. Ἐλα γύρου - γύρου γιὰ νὰ μὴ ρίξης τὰ σπασμένα (πέρασε ἀπὸ τὴν ἄκραν τοῦ ἀγροῦ) Μῆλ. Ἦτανε γιού- ρου - γιούρου γιὰλὸς τβαὶ πόθενε βρὸς ὁ τοῖχος (πόθενε βρὸς = πρὸς τὰ ἐμπροσθεν) Μέγαρ. Δὼ χάμου οἱ σου- τσές θέλουνε γιούρο κοπρέα Εὔβ. (Κουρ.) Γύρου - γύ- ρου 'ς τὸ σπῖτι βάλαμε τσακίλια (=χαλίκια) Κύπρ. Γῦρο - γῦρο 'ς σὸν παχτᾶν ἐποῖκεν ἕνα φραχτὴν (πέριξ τοῦ κήπου ἔκαμαν ἕνα φράχτην) Χαλδ. Νὰ θωρᾶμ' τὸ δεντρέ τὸ στδά- θι πῇ μαζώτ' γῦρο - γῦρο (νὰ ἴδωμεν τὴν σκιὰν τοῦ δέν- δρου, ἡ ὁποία συνεκεντρώθη πέριξ αὐτοῦ) Τσακων. Ἦπσα- σεν τζ' ἐστόλισεν δὴν γόρη γύρου - γύρου μετ' αἵτην (ἐκ παραμυθ.) Ἀστυπ. Θέλει νὰ τοῦ κάμη ὕρου - ὕρου κομμοῦλ- λες χρουσές (ἐκ παραμυθ.) Κάλυμν. || Φρ. Φέρνω γῦρο (πε- ριέρχομαι) κοιν. Ἐφερα γῦρο τὴν ἀγορὰ γιὰ ἕνα λεμόνι (πε- ριῆλθον ὅλην τὴν ἀγορὰν) κοιν. Φέρνου γύρου (περιστρέφω- τι) Ἐνα λιθάρ' βάνουμ' ἀποκάτ', ἄλλο ἀποπάν' κί τοῦ φέρ- νουμ' γύρου ἐνιαχ. Κάνω γύρου - γύρου (περιστρέφομαι) Κρήτ. (Μεραμβ.) Τὸ φέρνω γῦρο - γῦρο (προσπαθῶ νὰ εἴπω τι πλαγίως) ἐνιαχ. Συνών. φρ. Τὸ φέρνω ἀπ' ἔξω-ἀπ' ἔξω. Ὁ τσαιρὸς τὰ φέρνει γιούρου-γιούρου γιὰ βρογχὴ (βαίνει πρὸς βρογχὴν) Μέγαρ. Τὰ φέρνω γῦρο (ἐξοικονομῶ

τὰ πρὸς τὸ ζῆν) πολλαχ. "Εχω γῦρο μου κάποιον (ἐπὶ ἡθικῆς συμπαραστάσεως) κοιν. "Στὴν ἀνάγκη του δὲν εἶχε γῦρο του κανέναν "Αθῆν. || Παροιμ. φρ. Μὴν τὰ φέροντες γῦρο (ἐπὶ τῶν ἐπιζητούντων δι' ὑπεκφυγῶν ν' ἀποφύγωσιν τὴν ἐκτέλεσιν ἀναγκαίου ἔργου) Ν. Πολίτ., Παροιμ. 4, 271. || Παροιμ. Γερός τοῦ γύρου - γύρου (ἐπὶ τῶν ἐχόντων εὐεξίαν κατ' ἐπίφασιν, ἀληθῶς δὲ καχεκτούντων) Ν. Πολίτ., Παροιμ. 3, 621.

"Ογῶς πάει γῦρο-γῦρο | πάει σπῖτι με τὸν ἥλιο
(ἐπὶ τῶν βραδέως ἀλλὰ σταθερῶς ἐνεργούντων) Πελοπν. (Κόκκιν.) Συνών. "Ο γοῖος πάει ἀνά γυρα, πάει σπῖτι του. || Γνωμ.

Γῦρο-γῦρο τοῦ Χριστοῦ | ἡ κουρφή τοῦ χειμουντιοῦ
Θεσσ. || Αἰνιγμ.

Γῦρο-γῦρο κρέας καὶ 'ς τὴ μέση σίδερο
(ὁ ὀβελλίας ἀμνός ἢ τὸ ἐνώτιον) Πελοπν. (Παππούλ.) || "Ἄσμ.

Νὰ πέσουν δ' ἄνθη ἀπάνω μου, τὰ ρόδα 'ς τὴ βοδιά μου,
καὶ τὰ χρυσὰ δραδάφυλλα γύρου-γύρου 'ς τὰ μαλλιά μου
"Ιος.

Μὲ γειά δου, ἀπὸ τὴν ἔστρωσε κι ἀπὸ 'βανε μαδήλι
καὶ κάτσαν γύρου-τριγύρου οἱ ἐδικοί δου φίλοι
(ἐνν. τὴν τράπεζαν τοῦ συμποσίου). Κρήτ. (Μαλὰκ.)

'Εγὼ ροῦχα δὲν ἤκανα μὲν 'ἓνα κ' τσὸ ζουνάφ'
ζῦρον - τριζῦρον μάλαμα, ἀδρὺ μαργαριτάφ'
Λέσβ.

Οὔλα τὰ κάστρα πάτησα κι οὔλα τὰ μαναστήρια
καὶ τοῦ Βαυλάμη τοῦ κιλλὶ δι μπόρ'σα νὰ πατήσουν
τρονῦρου-ῦρου τοῦ 'φιρνα τρεῖς μέρις κι τρεῖς νύχτις
Στερελλ. ('Ακαρναν.)

'Εγὼ 'μαι, ποὺ τὰ 'ῦρισα τὰ κάστρη 'ῦρου-ῦρου
Κάρπ.

Εἰδά 'χετε γυροῦ-γυροῦ κ' εἶναι βαρεὰ ἢ καρδιά σας;
Δὲ δρῶτε καὶ δὲ βίνετε, καὶ δὲ χαροκοπάτε,
πρὶν νὰ 'ρθῇ ὁ χάρος νὰ μᾶς βρῇ νὰ μᾶσε διαγοιμίση
νὰ διαγοιμίση τσι γενιές...

Δ. Κρήτ.

"Αρπαξα κ' ἰγὼν ἓνα ξύλου | κι τὴ φέρονε γῦρο-γῦρο
"Ηπ. ('Ιωάνν.)

Τὴν κάλην αὐτ' ἐκάθισαν καὶ γύρου τὴν κουρεύουν
Πόντ.

Γῦρο-γῦρο ὅλοι, 'ς τὴ μέση ὁ Μανόλης
(ἐκ παιδιᾶς) σύνθηθ. 2) Χρονικῶς συνήθως μετὰ ἀριθμητικῶν, περίπου κοιν.: Πέθανε γῦρο 'ς τὰ ἐνετήντα του χρόνια κοιν. "Ηρθε γῦρο 'ς τὸ εἴκοσι 'ς τοῦ Γαργαλιάνου (περίπου κατὰ τὸ ἔτος χίλια ἐνιαυτῶσαι εἴκοσι) Πελοπν. (Γαργαλ.)

γυροβόλι τό, "Ηπ. (Ξηροβούν.) — Μποέμ, 'Αγριολούλ., 102 — Λεξ. 'Ηπίτ. Αἰν. Πρω. Δημητρ. γυροβόλ' "Ηπ. (Δωδών. Ζαγόρ. Κουκούλ. Μέγα Περιστέρ.) Θεσσ. ('Αργιθ. Βαθύρρ. Κακοπλεύρ. Μαυρέλ. Φωτειν. κ.ά.) Μακεδ. (Δασοχώρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Γραν. Ναύπακτ.) γυρ'βόλ' Θεσσ. (Βαθύρρ. Μεσοχώρ. κ.ά.) Στερελλ. (Γραν. Περίστ.) γυροβολιό Γ. Χατζιδ., 'Αθηνᾶ 22 (1910), 243.

'Εκ τοῦ οὗς. γ ὅ ρ ο ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - β ὅ λ ι, διὰ τὴν ὅπ. βλ. Γ. Χατζιδ., 'Αθηνᾶ 22 (1910), 242 κεξ.

1) 'Η περίοδος, ἡ περιφορὰ Θεσσ. ('Αργιθ. Βαθύρρ. Κακοπλεύρ. Μαυρέλ. Μεσοχώρ. Φωτειν. κ.ά.) Μακεδ. (Δασοχώρ.) Στερελλ. (Γραν. Περίστ.) — Γ. Χατζιδ., 'Αθηνᾶ

νᾶ 22 (1910), 243 — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Κάμε ἓνα γυροβόλ' Γραν. Οὔλου γυρ'βόλια φκεῖν'ς, τήρα κι τ' δ'λεῖα σ' αὐτόθ. Συνών. εἰς λ. γ ὅ ρ ο β ὅ λ ι ᾶ 1. 2) 'Επιρρηματ., διὰ κυκλωτικῆς κινήσεως Στερελλ. (Ναυπακτ. Περίστ.) — Λεξ. Δημητρ.: Πῆραν γυροβόλ' οἱ δικοί μας καὶ τοὺς γύρ'σαν πίσον Ναυπακτ. Τοὺς ἔκαμαν γυροβόλι καὶ τοὺς ἐπίασαν Λεξ. Δημητρ. 3) 'Ο κύκλος Στερελλ. (Αἰτωλ. Γραν.) — Λεξ. 'Ηπίτ.: 'Λάτι νὰ κάμουμι ἓνα γυροβόλ' (περιστάμενοι νὰ σχηματίσωμεν κύκλον) Γραν. 4) Τμήμα γῆς ἐξέχον, θεώμενον κύκλῳ Θεσσ. ('Αργιθ.) 5) Παιδιά κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ παῖδες στηριζόμενοι ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ποδὸς ὠθοῦν διὰ τούτου ἐπίπεδον λιθάριον, τὸ ὁποῖον προσπαθοῦν νὰ εἰσαγάγουν ἐντὸς κοχλιοσχήμου διαγράμματος κεχαραγμένου ἐπὶ τοῦ ἐδάφους "Ηπ. (Κουκούλ.): Παίξαμαν τὰ γυροβόλια κι τ' κέρδισα τ' Θουμᾶ ἰφτά κάχτις (=καρύδια) Συνών. ζ ὅ μ ι, κ α ρ α β ᾶ ν α, κ α ρ ᾶ β ὅ λ α ς, κ ο υ τ σ ὅ, κ ο χ λ ῖ α ς, σ α λ ῖ γ κ α ρ ο ς. 6) Εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν ἀλιέων, περιφερικὸν φράγμα ἐκ καλάμων, χρησιμεῖον πρὸς ἀποκλεισμὸν ἰχθύων Λεξ. Αἰν. Πρω. Δημητρ. Πβ. γ ὅ ρ ο β ὅ λ ι ᾶ 2, γ ὅ ρ ο β ὅ λ ι δ ι. 7) Μάνδρα κυκλικὴ ἐξ ἀργῶν λίθων χρησιμοποιοῦμένη ὑπὸ τῶν ποιμένων διὰ νὰ περικλείουν ἐντὸς αὐτῆς τὰ αἰγοπρόβατά των "Ηπ. (Δωδών. Ζαγόρ. Μέγα Περιστέρ.) 8) Κυκλικὸν κτίσμα χρησιμοποιοῦμενον ὡς κατοικία ποιμένων ἢ ὡς ἀποθήκη ἀγροτῶν "Ηπ. (Μέγα Περιστέρ. Ξηροβούν.) 9) 'Ο περίβολος αὐλῆς Στερελλ. (Περίστ.) — Μποέμ, 'Αγριολούλ., 102: 'Σ τοῦ γυρ'βόλ' εἶνι ἀγορὴ σμένους (=καθισμένους) Περίστ. Καθόμαστε με τὸν παπᾶ 'ς τὸ γυροβόλι τῆς Παναγίας τῆς Βλαχέραινας Μποέμ, ἐνθ' ἄν.

γυροβολιά ἡ, πολλαχ. γυροβολέα Πελοπν. (Μαν. Ξεχώρ.) γυροβολία Τσακων. (Χαβουτσ.) γυροβολία Τσακων. (Μέλαν.) γυροβουλιά Εὐβ. ('Αγία "Ανν.) γυροβουλιά "Ηπ. (Ζαγόρ. Κουκούλ. Πλάκ. Πράμαντ.) Θεσσ. ('Αἰβάν. 'Αργιθ. Γερακάρ. Δομοκ. Κακοπλεύρ. Κρήν. Μαυρέλ. Φωτειν. κ.ά.) Λῆμν. Μακεδ. ('Ελάτ.) Στερελλ. ("Αγιος Κωνσταν. Αἰτωλ. Γραν. Λεβιάδ. Σπάρτ. Χρισ.) γυροβ'λιᾶ Θεσσ. (Κακοπλεύρ. Καλαμπάκ. 'Οζύν. κ.ά.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Τριφύλλ. κ.ά.) Στερελλ. (Εὐρυταν.) γυρ'βολιά "Ηπ. (Ραδοβύζ.) γυρ'βουλιά Θεσσ. (Βαθύρρ. Δομοκ. Κακοπλεύρ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Αρτοτ. Γραν. Κολάκ. Μύτικ. Ναύπακτ. Περίστ. Σπάρτ. 'Υπάτ. Φθιώτ. Φωκ.) γ'ρουβουλιά Στερελλ. ('Αράχ.) γ'ροβολιά "Ηπ. (Δίβρ.) γεροβολιά "Ηπ. (Πρέβ. κ.ά.) — Α. Βαλαωρ., "Εργα 3, 315 γεροβολία Τσακων. (Χαβουτσ.) γεροβολέα Τσακων. (Βάτικ.) κυροβολία Τσακων. (Μέλαν.) κυζοβολία Τσακων. (Μέλαν.)

Τὸ Βυζαντ. οὗς. γ ὅ ρ ο β ὅ λ ι ᾶ.

1) 'Η περιόδευσις, ἡ περιφορὰ πολλαχ.: Φέρε μιὰ γυροβουλιά 'ς τοὺ παζάρ', μὴν εἶν' οὐ Γιώρ'ς Στερελλ. (Αἰτωλ.) "Αφ'σι τίς γυρ'βουλιάς κι μαζώξ' 'ς τοὺ σπῖτι σ' Στερελλ. (Γραν.) Φέρ' το μιὰ γυροβολιά τ' ἀμπέλι, νὰ δῆς τί γίνε-ται Πελοπν. (Αἰγιαλ.) || Παροιμ. φρ. Φέρ' γυροβουλιά ἢ σκούφια μ' (ἔχω πολλὰς φροντίδας) Θεσσ. (Δομοκ.) || "Ἄσμ.

Τοῦρκοι, Ρωμιοὶ τὸ θέριζαν κ' 'Εβραῖοι τ' ἄλωνίζον
κ' ἡ Μάρω με τὴ μάνα της γυροβολιά τ' ἄλωνι
Μακεδ. (Φλόρ.) Συνών. ἀ ν α γ γ ρ ῖ δ α 1δ, ἀ π ο γ γ ρ ῖ δ α 2, β ὅ λ τ α 2, γ ὅ ρ α 1, γ ὅ ρ ο β ὅ λ ι 1, γ ὅ ρ ο ς 7. β) 'Η κυκλικὴ στροφὴ, ἡ περιστροφὴ περὶ ἄξονα Εὐβ. (Λιχὰς κ.ά.) "Ηπ. (Ζαγόρ. Ραδοβύζ. κ.ά.) Θεσσ. (Βαθύρρ. Γερακάρ.) Μακεδ. (Βόιον Κοζ.) Πελοπν. (Δίβρ. Κλειτορ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Ακαρναν. Γραν. Κολάκ. Λεβιάδ. Μύτικ.

